

Puterea lui Dumnezeu

Nu putem avea o concepție corectă despre Dumnezeu dacă nu ne gândim la El ca la cineva care are toată puterea, și toată înțelepciunea. Cel care nu poate face ce voiește și nu poate să-și împlinească toate plăcerile nu poate fi Dumnezeu. Așa cum Dumnezeu are voința pentru a face ceea ce socotește El că este bine, la fel El are putere să își îndeplinească voia.

Puterea lui Dumnezeu este acea abilitate și tărie prin care El poate duce la îndeplinire orice dorește, orice ordonă înțelepciunea Lui infinită, și orice infinita puritate a voinții Lui hotărăște.... Așa cum sfințenia este frumusețea tuturor atributelor lui Dumnezeu, la fel puterea este aceea care dă viață și manifestare tuturor perfecțiunilor naturii divine. Cât de inutile ar fi hotărârile veșnice, dacă puterea nu le-ar împlini. Fără putere, mila Lui nu ar fi decât compătimire slabă, promisiunile Lui ar fi un sunet fără rost, amenințările Lui doar o sperietoare de ciori. Puterea lui Dumnezeu este ca El însuși: infinită, eternă, de nepătruns; nu poate fi zădărnicită, restrânsă, sau frustrată de creatură (S. Charnock).

„Odată a vorbit Dumnezeu, de două ori am auzit că „Puterea este a lui Dumnezeu.”” (Psalmul 62:11). „Odată a vorbit Dumnezeu”: nu este necesar nimic mai mult! Cerul și pământul vor trece, dar cuvântul Lui rămâne în veci. Dumnezeu a vorbit odată: ce bine se potrivește aceasta maiestății Lui divine! Noi bieți muritori putem vorbi adesea și totuși să eșuăm de la a fi auziți. El vorbește doar odată și tunetul puterii Lui este auzit peste o mie de dealuri. „Domnul a tunat în ceruri, Cel Prea Înalt a făcut să-l răsunе glasul, cu grindină și cărbuni de foc. A aruncat săgeți și a risipit pe vrăjmașii mei, a înmulțit loviturile trăsnetului și i-a pus pe fugă. Atunci s-a văzut albia apelor, și s-au descoperit temelile lumii, la mustrarea Ta, Doamne, la vuietul suflării nărilor Tale” (Psalmul 18:13-15).

„Dumnezeu a vorbit o dată”: iată autoritatea Sa neschimbătoare. „Căci în cer cine se poate asemăna cu Domnul? Cine este ca Tine între fiii lui Dumnezeu?” (Ps. 89:6). „Toți locuitorii pământului sunt o *nimica* înaintea Lui; El face ce vrea cu oastea cerurilor și cu locuitorii pământului, nimeni nu poate să stea împotriva mâniei Lui, nici să-l zică: Ce faci?” (Dan. 4:35). Acest lucru ne-a fost din plin arătat când Dumnezeu S-a întrupat și a locuit printre noi. Leprosului El i-a spus: „Da, vreau, fii curățit!” Îndată a fost curățită lepra lui” (Matei 8:3). Celui ce a zăcut în mormânt timp de 4 zile El l-a strigat: „Lazăre, vino afară”, și mortul a ieșit afară. Vântul puternic și valurile furioase au fost amuțite cu un singur cuvânt rostit de El. O legiune de demoni n-a putut să se împotrivescă comenzii Sale autoritare.

„Puterea aparține lui Dumnezeu”, și numai Lui. Nici o creatură din întregul univers nu are nici un pic de putere în afară de ceea ce dă Dumnezeu. Dar puterea lui Dumnezeu nu este dobândită de El, de undeva, nici nu este dependentă de recunoașterea nici unei autorități. Îi aparține Lui în mod inerent.

Puterea lui Dumnezeu este ca și El, există de una singură, susținându-se pe sine însăși. Cel mai puternic dintre oameni nu poate să adauge la puterea Celui Omnipotent nici măcar cât o umbră. El stă pe un tron care nu este susținut de nimic și nu se sprijină pe nimeni. Curtea Lui nu este întreținută de curteni și nici nu-și dobândește splendoarea de la creaturile Sale. El însuși este marea sursă centrală și Inițiatorul întregii puteri (C.H. Spurgeon).

Toată creația mărturisește nu numai despre marea Sa putere, ci și întreaga Sa

independență a tuturor lucrurilor create. Ascultă propria sa provocare: „Unde erai tu când am întemeiat pământul? Spune, dacă ai pricepere. Cine i-a hotărât măsurile, știi? Sau cine a întins frânghia de măsurat peste el? Pe ce sunt sprijinite temelile lui? Sau cine i-a pus piatra din capul unghiului?” (Iov 38:4-6). Ce deplin este mândria omenească aruncată la pământ!

Puterea este folosită și ca un nume al lui Dumnezeu: Fiul omului șezând la dreapta puterii (Marcu 14:62), adică la dreapta lui Dumnezeu. Dumnezeu și puterea sunt inseparabile astfel încât sunt reciproce. Așa cum esența Sa care este imensă nu poate fi limitată; așa cum eternitatea nu poate fi măsurată în timp; așa și atotputernicia nu poate fi limitată în funcție de acțiune (S. Charnock).

„Și acestea sunt doar marginile căilor Sale, și numai adierea lor ușoară ajunge până la noi! Dar tunetul lucrărilor Lui puternice cine-l va auzi?” (Iov 26:16). Cine este în stare să numere toate monumentele puterii Sale? Chiar și puterea Sa care ne este arătată în creația vizibilă este cu totul peste puterile noastre de înțelegere, cu atât mai puțin suntem în stare să pricepem omnipotența în sine. Există infinit mai multă putere cuprinsă în natura lui Dumnezeu decât este arătată în toate lucrările Sale.

Noi vedem „marginile căilor Sale” în creație, providență, mântuire, dar doar „adierea...ușoară” a puterii Sale este văzută în ele. Într-un mod remarcabil este acest lucru arătat în Habacuc 3:4: „și acolo este ascunsă tăria Lui.” De-abia este posibil să ne imaginăm ceva mai grandilocvent decât ilustrarea acestui întreg capitol, și totuși nimic în acest capitol nu întrece maiestatea acestei afirmații. Profetul (în viziune) vede pe mărețul Dumnezeu plecând dealurile și sfărâmând munții, lucru ce s-ar crede că arată puterea Lui în mod uimitor. Dimpotrivă, spune versetul nostru, *aceasta* este mai degrabă ascunzătoarea decât manifestarea puterii Sale. Ce înseamnă? Aceasta: așa de inimaginabilă, așa de imensă, așa de necontrolabilă este puterea Dumnezeirii, încât teribilele zguduirii pe care El le face în natură mai mult tănuiesc decât ne dezvăluie puterea Sa infinită!

Este foarte frumos să aducem împreună pasajele următoare: „El umblă pe înălțimile mării.” (Iov 9:8), care ne arată puterea necontrolabilă a lui Dumnezeu. „Îl înfășoară norii” (Iov 22:14), ceea ce ne spune despre imensitatea prezenței Sale. „El umblă pe aripile vântului” (Ps.104: 3), care semnifică uimitoarea repeziciune a acțiunilor Sale. Această ultimă expresie este remarcabilă. Nu spune „El zboară”, sau „aleargă” ci că El „umblă” și aceasta, pe „aripile vântului”—pe cel mai mareț dintre elemente, aruncat în furia extremă și zburând cu o extraordinară rapiditate, totuși ele sunt *sub* picioarele Lui, în totalul Lui control!

Haideți să ne gândim la puterea lui Dumnezeu în creație. „Ale Tale sunt cerurile și pământul. Tu ai întemeiat lumea și tot ce cuprinde ea. Tu ai făcut miazănoaptea și miazăziua” (Ps.89: 11,12). Înainte ca omul să se apuce de lucru trebuie să aibă atât uneltele cât și materialele, dar Dumnezeu a început cu nimic, și doar prin cuvântul Său din nimic a făcut toate lucrurile. Minte noastră nu poate să priceapă acest lucru. Dumnezeu „zice și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă” (Ps.33:9). Materia primară a auzit vocea Lui. „Dumnezeu a zis: „Să fie...și a fost” (Gen.1). Cu adevărat putem striga, „Brațul Tău este puternic, mâna Ta este tare, dreapta Ta este înălțată” (Ps.89:13).

Cine, dintre cei care se uită (în sus) la cerul nopții, și, cu ochiul rațiunii, vede minunile derulându-se; cine poate să se abțină să nu întrebe: Din ce au fost făcute minunatele corpuri cerești? Incredibil de spus, ele au fost făcute fără nici un material. Ele au răsărit din

vidul însăși. Structura măreață a naturii universale a apărut *din nimic*. Ce instrumente au fost folosite de Arhitectul Suprem să modeleze lucrurile cu o frumusețe atât de deosebită și să dea întregului o poleială atât de frumoasă? Cum a fost totul adunat într-o formă bine proporționată și splendid terminată? O simplă hotărâre a isprăvit totul. *Să fie*, a spus Dumnezeu. El nu a mai adăugat nimic; și deodată minunatul edificiu a răsărit, împodobit cu toate frumusețile, arătând nenumărabile perfecțiuni, și aducând, împreună cu serafimii încântați), laudă marelui Creator. “Cerurile au fost făcute prin *Cuvântul* Domnului, și toate oștirea lor prin *sufierea* gurii Lui” (Psalmul 33:6) (James Hervey, 1789).

Gândește-te la puterea lui Dumnezeu *în susținere*. Nici o creatură nu are puterea să se susțină. „Crește papura fără baltă? Crește trestia fără umezeală?” (Iov 8:11). Și omul și animalul ar muri dacă nu ar exista ierburi pentru hrană, iar ierburile s-ar veșteji și ar muri dacă pământul nu ar fi înviorat cu ploi aducătoare de rod. De aceea este Dumnezeu numit Sprijinitorul omului și al animalului (Ps.36:6). „El ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui” (Ev. 1:3). Ce minune a puterii divine este viața prenatală a oricărei ființe omenești! Faptul că un prunc poate trăi, timp de așa multe luni, într-un loc așa de înghesuit și murdar, fără să respire, este imposibilă fără puterea lui Dumnezeu. Cu adevărat El „ne-a păstrat sufletul în viață” (Ps.66.9).

Protejarea pământului de violența mării este o altă dovadă clară a puterii lui Dumnezeu. Cum este acest element furios ținut zăvorât între acele bariere pe care El le-a stabilit la început, rămânând la locul ei, fără se reverse peste pământ și fără să distrugă partea de jos a creației? Starea naturală a apei este să fie deasupra pământului, pentru că este mai ușoară, și să fie imediat sub aer, pentru că este mai grea. Cine o forțează să nu fie în stare naturală? Cu siguranță nu omul o face și nici nu poate. Este hotărârea Creatorului ei care singur o ține în frâu și spune: „Până aici să vii, să nu treci mai departe; aici să îți se oprească mândria valurilor tale” (Iov 38:11). Ce exemplu neschimbător a puterii lui Dumnezeu este protejarea lumii!

Să luăm în considerare puterea lui Dumnezeu în guvernare. Să ne gândim la cum stăpânește El răutatea lui Satan. „Diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește, și caută pe cine să înghită.” (1 Petru 5:8). El este plin de ură împotriva lui Dumnezeu și are o diavolească vrăjmășie împotriva omului, în special a sfinților. El care l-a invidiat pe Adam când acesta era în paradis, acum ne invidiază plăcerea de a ne bucura de oricare dintre binecuvântările lui Dumnezeu. Dacă ar putea avea ce-și dorește, ne-ar trata pe toți așa cum l-a tratat pe Iov: ar trimite foc din cer peste roadele pământului, distrugând vitele, cauzând un vânt care să ne distrugă casele și acoperindu-ne trupurile cu bube. Dar, oricât de inconștienți ar fi oamenii de acest lucru, Dumnezeu îl ține în frâu într-o mare măsură, împiedicându-l să ducă la bun sfârșit planurile sale diabolice și ținându-l în limitele stabilite de El.

Tot așa Dumnezeu limitează degradarea naturală a omului. El îngăduie răspândirea păcatului destul de mult ca să arate ce prăpăd groaznic a fost făcut din cauza împotrivirii omului față de Creatorul Său, dar cine poate pricepe teribila distanță până la care ar merge omul dacă ar scăpa de mâna îngrăditoare a lui Dumnezeu? „Gura le este plină de blestem și amărăciune; au picioarele grabnice să verse sânge” (Rom. 3). Aceasta este natura oricărui descendent al lui Adam. Și ce imoralitate desfrânată și încăpățănare prostească ar domni în lume dacă puterea lui Dumnezeu nu ar interveni să închidă porțile ei! Vezi Ps.93:3,4.

Să considerăm puterea lui Dumnezeu în *judecată*. Când El lovește, nimeni nu-l

poate rezista: vezi Ezechiel 22:14. Cât de teribil a fost arătat acest lucru la Potop! Dumnezeu a deschis ferestrele cerului și a spart marile fântâni ale adâncului, și (cu excepția acelor din arcă) întreaga rasă umană, neputincioasă în fața furtunii mâniei Lui, a fost ștearsă de pe fața pământului. O ploaie de foc și de pucioasă a căzut din cer și orașele din câmpie au fost spulberate. Faraon și toate oștirile lui au fost fără putere când Dumnezeu a suflat peste ei la Marea Roșie. Ce cuvânt minunat este acesta din Romani 9:22: „Și ce putem spune, dacă Dumnezeu, fiindcă voia să-Și arate mânia și să-Și descopere *puterea*, a suferit cu multă răbdare niște vase ale mâniei, făcute pentru pieire”. Dumnezeu este gata să-Și arate marea Sa putere peste cei damnați nu doar închizându-i în Gheenă, dar și printr-o păstrare supranaturală a trupurilor, cât și a sufletelor lor în mijlocul focului etern al lazului de foc.

Toți ar trebui să *tremurăm* în fața unui astfel de Dumnezeu! Să ne purtăm fără teamă, față de Unul care poate să ne strivească mai ușor decât putem strivi noi o molie, este ca și o acțiune sinucigașă. A-L sfida pe față pe cel care este înveșmântat cu omnipotență, pe cel care poate să ne sfâșie în bucăți ori să ne arunce în iad în orice moment dorește, este culmea nebuniei. Punând această teamă pe ultimul loc, ar fi doar partea cea mai mică din înțelepciune să ascultăm de porunca Lui, „Dați cinste Fiului, ca să nu Se mânie, și să pieriți pe calea voastră, căci mânia Lui este gata să se aprindă!” (Ps.2:12).

Ar trebui ca sufletul luminat să *adore* un așa Dumnezeu! Minunatei și infinitei perfecțiuni a unei astfel de ființe i se cuvine o închinare ferventă. Dacă oamenii ai puterii și cu renume merită admirația lumii, cu atât mai mult ar trebui ca puterea celui Atotputernic să ne umple de uimire și respect. „Cine este ca Tine între dumnezei, Doamne? Cine este ca Tine minunat în sfințenie, bogat în fapte de laudă, și făcător de minuni?” (Exod 15:11).

Ar trebui ca sfântul să se încreadă într-un astfel de Dumnezeu! El merită încredere nelimitată. Nimic nu este prea greu pentru El. Dacă Dumnezeu era limitat în putere și mărginit în tărie ar fi trebuit să fim disperați. Dar văzând cum el este înveșmântat cu omnipotență, nici o rugăciune nu este prea grea pentru El ca să-i răspundă, nici o nevoie nu este prea mare ca El să n-o poată împlini, nici o pasiune nu este prea puternică ca El să n-o poată supune, nici o ispită nu este prea puternică ca El să nu ne poată izbăvi, nici o suferință nu este prea adâncă ca El să n-o poată alina. „Domnul este lumina și mântuirea mea: de cine să mă tem?” (Ps.27:1). „Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în Biserică și în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin.” (Efeseni.3:20,21).

Traducerea: numaiharul.org